

Istent dicsérjük mindennap,
neved magasztaljuk örökké.
Zsolt 44,9

Evangélikus Hírlevél 2010. Ősz

Íme, nyitott ajtót adtam eléd (Jel. 3,7-8)

Akár sokkoló is lehet, rohansz a beteg gyermekeddel és az orvosi rendelő ajtaján ott a tábla: "zárva". Vagy fél nap utazás után a hivattal, ahol fontos dolgot szeretnél volna elintézni, zárva találsz. Sorolhatnám tovább a sokféle kellemetlen helyzetet, melyekben akár életveszéllyel fenyegető szituációt jelenthet egy-egy zárt ajtó.

Emberi kapcsolatainkban jelképes, sokszor akár valóságos jelenet, amikor rád vágják, vagy az orrod előtt becsukják az ajtót. Kizártak, kirekesztettek, számodra megszűnt egy kapcsolat, megszakadt egy barátság, vége a házasságnak, vagy elkéstél, lekéstél valamiről, már bezárták az ajtót. Szívszorító Jézus példázata a „tíz szűzről”, az öt balga esete, akik nem veszik komolyan hívő életüket, nem ég a lámpásuk, nincs „olaj”, nem lobog szívükben a Szentlélek tüze, nincs új életük és megérkezik a Vőlegény és bezárják az ajtókat. Dörömbölnék, de többé soha nem nyílik meg. Ádám és Éva mögött is dörögve csapódik be az Édenkert kapuja, és úgy tűnik, nincs vissza út, csak a zárt ajtó és a lehetetlenség konok fala mered előttük. Valójában ezt azóta minden ember átéli, lelki traumát okoz, hogy voltaképpen nincsen út, nincs nyitott kapu a mennybe, ahonnan kitaszítottunk. Csúpan sejtelmek a szív mélyén, teljes bizonytalanság, akár a fáraó labirintusában, számtalan ajtó nyílik és végül egyik sem vezet fényre, többé nem találja meg a napvilágot, aki a mélység rejtett kincseit szeretné megszerezni magának. Pontosan ebben van az ember manapság is. A vallások és hiedelmek, titkos reménységek, mágikus lehetőségek szövődékében eltévelyedetten soha nem talál kiutat, és nem jut világosságra, mert nem hiszi el, hogy nincsenek emberi lehetőségek,

nincs út és nincsen ajtó Isten országába, hacsak maga Isten nem nyit ajtót az ember számára.

Éppen ez a csodálatos az evangéliumban, hogy ahol nincs ajtó, Isten megnyitotta a kegyelem ajtaját: „Íme, nyitott ajtót adtam eléd.” A jeruzsálemi templomban a Szentek-szentjébe nem lehetett belépni, a főpap is egy évben csak egyszer, az áldozati bárány vérével járulhatott Isten színe elé. Azután megnyílt az ajtó, a kárpit kettéhasadt, amikor Jézus kimondta a kereszten: Elvégeztetett!

A Szent és az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, Ő nyitotta meg áldozatával az isteni kegyelem ajtaját. Ő maga az Ajtó: „Én vagyok az ajtó, ha valaki rajtam át megy be, megtartatik” (Jn. 10,9) Aki nem az ajtón megy be a juhok aklába, az tolvaj és rabló. Jézus egészen világossá teszi, hogy nincs más ajtó, csak rajta keresztül juthat Isten színe elé az ember. Ő a nyitott Ajtó, amit senki nem zárhat be előttünk. Nyitott ajtó képe azt üzeni, már csak rajtad múlik, belépsz-e rajta!?

Tudnunk kell azonban, hogy szoros az a kapu és keskeny az az út amely az életre visz. Szoros? Igen, mert csak a bűneid nélkül juthatsz át rajta, azokat ott kell hagynod a kereszt alatt. Nem lehet gőgösen, a vallási lehetőségek széles országútján, magam választotta módon bemenni, hanem csakis az egyetlen módon, a kegyelem ajtaján van a bejárat Isten színe elé.

Ittész István

Reményik Sándor: Csendes csodák

Ne várd, hogy a föld meghasadjon
És tűz nyelje el Sodomát.
A mindennap kicsiny csodái
Nagyobb és titkosabb csodák.

Tedd a kezedet a szívedre
Hallgasd, figyeld, hogy mit dobog,
Ez a finom kis kalapálás
Nem a legcsodásabb dolog?

Nézz a sötétkék végtelenbe,
Nézd a kis ezüstpontokat:
Nem csoda-e, hogy árva lelked
Feléjük szárnyat bontogat?

Nézd, árnyékod hogy fut előled,
Hogy nő, hogy törpül el veled.
Nem csoda ez? – s hogy tükröződni
Látod a vízben az eget?

Ne várj nagy dolgot életedbe,
Kis hópelyhek az örömök,
Szitáló, halk szírom-csodák.
Rajtuk át Isten szól: jövök.

Testvér-gyülekezeti kapcsolat

Dicsérjétek az Urat! (Zsolt 150,6) Sajógömörben van miért!

Nem akármilyen hétvége volt a felvidéki Sajógömörön (Szlovákia) 2010 június 19 és 20-án.

A szombati vizsgán nyolc konfirmandus számot adott arról, hogy az oktatás során megismerte az evangélikus egyház alapvető tanítását. Vasárnap az ünnepi istentiszteleten pedig megvallották hitüket az Apostoli Hitvallás és a konfirmációi vallástétel szavaival. Ruznyák Dezső lelkész és a gyülekezet a Szentlélek ajándékaiért imádkozott a fiatalok számára. Endreffy Géza budaörsi lelkész pedig egy-egy bibliai idézettel áldotta meg a konfirmandusokat, utána pedig a gyülekezettel együtt úrvacsorát vettek.

Ilyen lenne egy jól fésült, szabályos konfirmációs ünnep. Minden pontosan így is történt, de amiben mégis különbözött ez a vasárnap Sajógömörön, az az, hogy együttlétünk folytatódott délután is. Folytatódhatott, mert valami már jóval korábban elkezdődött. Mégpedig akkor, amikor a gömöriek pár éve testvérgyülekezeti kapcsolatot kötöttek a magyarországi Budaörs gyülekezetével. Arra gondoltunk, hogy majd egyik évben mi megyünk Budaörsre, másik évben ők jönnek Sajógömörbe. Mert máshol is így szokás. A valóság mégis más-ként alakult: a budaörsiek két év óta havonta jönnek és gyermek, ifi és felnőtt bibliaórákat tartanak, nyaranta pedig közös táborokban vehetünk részt. Így nem csoda, hogy a mi konfirmációi istentiszteletünkre a budaörsiek egy autóbusznyiian jöttek. De nem csak ünnepelni, hanem tevékenyen részt venni. Délelőtt szolgált az énekkaruk, és az ünnepi igehirdetést lelkészük végezte.

Budaörsön évek óta szeptemberben „Édenkert” missziós művészeti fesztivált tart a gyülekezet. Most ezt a bizonyoságtévő alkalmat Sajógömörbe adaptáltuk. Délután fellépett az Erős Vágy budaörsi keresztény rock zenekar. Színvonalas rock zenéjük útmutatásul szolgálhat a jövőre nézve. Láttuk, mennyi fiatalnak tetszett ez a fajta zene. A budaörsi ifi színdarabbal is szolgált, mely sokakat elgondolkodtatót. A helyi gyülekezeti ének és zenekara, és a falu óvodásaiából verbuválódott kis csapat is fellépett ezen a gyülekezet által szervezett első fesztiválon. Olyanok is eljöttek (nem is kevesen), a község kultúrházába, akik soha nem járnak templomba. Igazi missziói alkalom volt!

Ezen a vasárnapon sokak számára megerősítést nyert, hogy Isten él! Itt van közöttünk minden pillanatban, csak oda kellene kicsit jobban figyelniük hívó szavára. Egy ilyen mondhatni nagyszabású akció nálunk több száz euróba szokott kerülni. De Isten közöttünk járt! Bármerre mentünk a szervezés során, bármit kértünk, mindenki segített. Segített a polgármester, az önkormányzat, az iskola, az óvoda, a „sütemény-gyárosok”, a vállalkozók és még nagyon sokan. Megmozdult a falu apraja-nagyja.

Így ez nem egy jólfésült konfirmációs ünnep lett, hanem egy feledhetetlen ünnep, nemcsak a megkonfirmált gyerekeknek és nemcsak szüleiknek, hanem az gyülekezetnek, sőt az egész falunak is.

Ezen a vasárnapon, nekünk sajógömörieknek, de talán másoknak is, szívünkig hatolt az ige: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből!” (5Móz 6,5)

*Lóczy Tibor
Sajógömör (Szlovákia)*

„Jézus szívedbe lát...”

„...mi az mit benned ott talál?” Így kezdődik az elmúlt gyerektábor éneke. Ezen a bizonyos héten Isten többek között sok izgalmat, örömet, némi fáradtságot és a végére rengeteg hálát találhatott a szívemben.

Július utolsó hetén hét fiatal indult el a Szabadság út 57. alól a felvidéki Kokavára, hogy segítőként részt vegyenek a sajógömöri testvér-gyülekezet gyermek hittantáborában. Ennyi tábort megelőző megbeszélésben még sosem volt részem. Rengeteg e-mailt váltottunk, listákat gyártottunk, beosztottunk, heti program készült percre pontosan, mindenféle felelősökké váltunk és együtt imádkoztunk. „A mindent”, döbrentünk egyszer csak rá; hiszen eddig hozzánk jöttek segítők Angliából. Hoppá, eddig nekünk készültek, fáradtak mások, máshol, de talán nem máshogy. Tanultunk tőlük.

Kokaván 40 fő 8 és 20 év közötti gyerek, illetve fiatal várt minket és a gömöri felnőtteket: Dezső bácsit, Tibit, Ildikót, Andreát és Tamást. A bábeli zűrzavar sem lehetett hangosabb azon az első délutánon, amikor mi Dobó Istvánt megvető elszántsággal vetettük bele magunkat az ismerkedős játékok lebonyolításába. Valószínűleg még Budaörsön is hallhattátok volna az alliterációs névtanulás szabályait, ha nem akadnak ilyen kemény ellenfeleink a túlkiabálósi nevű alternatív játékban. Az egész hét tapasztalata, hogy ezek a gyerekek kilójoule-ban mérhetően több energiával rendelkeznek, mint a mi kis budaörsi csapatunk együttvéve. Hatalmas életerő, elevenség, alacsony alvásigény, rengeteg komizság a tarsolyban és hatalmas, csillogó szemek jellemzik őket. Az utóbbival az első csoportos beszélgetésen találkoztunk meglepődve Gergővel, akivel a 11 éves korosztályt boldogítottuk. A nyolc gyerekünk 16 kerek szeme nézett ránk és nagy fü-

lekkel hallgatták minden szavunkat a Bibliáról, Naámánról és Jézusról. Azok a gyerekek, aki pizsama bugyiban rohangáltak a folyosón még takarodó után két órával is, ekkor, mint a kisangyal, boldog mosollyal lapozgatták a magunkkal hozott színezni és olvasgatni való munkafüzeteket. Szorgosan tanulták meg fejből az aranymondásokat. A hétvégére már akkor is jelentkeztek a bekiabálás helyett, ha nem is volt mondanivalójuk. Mind a 40 gyerekóc egy külön világ, egy-egy hatalmas kincs, amit kölcsön kaphattunk, megcsodálhattunk egy hétfőig. Volt közöttük rajz zseni, aki önállóan jelmezeket tervezett a péntek esti színdarabra, volt, akitől súlyos teológiai kérdéseket kaptunk 11 éves kora ellenére. Volt, aki konditerembe jár izmot növesztetni és lassan kétszer akkora, mint én, de a kérdésünkre, hogy miért jött táborba bevallotta: „Imádkozni jó dolog, azé, nem?” Az egyik 12 éves fiúcska egy kiadós mesét szavalt nekünk: csillag született...

Szép lassan felvettük egymás ritmusát. Ők megtanultak egy egész áhítatot végigülni, hogy az imádkozás azt jelenti: „összekulcsoljuk a kezünket, lehajtjuk a fejünket és csak Istenre figyelünk” – és ezt lehet evés előtt is csinálni és igen hangosan tudták már énekelni, hogy „Krisztus kegyelmezz!” Mi megismertük a Kofolát és hatását, tapasztaltuk, hogy az esti csendesség érdekében jót tesz egy fárasztó séta és imádkoztuk szlovákul „Jövel Jézust”... Szembesültünk vele, hogy nyávogósan ejtjük az á-betűt.

A lelki vezérfonal Naámán megtisztulása volt. Dani talán titkolja, hogy évekig járt a teológiára, mert Isten egy igazi gyermek misszionáriust készített belőle az áhítatok során. Ádám és Marci profi színészként játszották el az ószövetségi történet részeit. Gergő technikus mesterként, Eszti mosoly, játék és kapcsolat felelősként, Ági és jómagam interjúztatóként szolgáltunk. Tibi és Tomi igazi gömöri zenei kíséretet nyújtottak egész idő alatt, Ildikó és Andrea játékaikkal láttak el bennünket. Dezső bácsi sosem mulasztott el egy bölcs közmondással hozzájárulni az étkezésekhez. Csodálatos volt minden reg-

gel imaközösséggel kezdeni és így indulni a napi, nekünk kell elmondani az Isten Igéjét. Mi ehelyett szidjuk őket, lenézzük őket és eleresztjük felénk kinyújtott kezeiket.

Kokaván ott volt a Lélek és csodát alkotott. A legrosszabb gyerekeket, züllöttnek tartott fiatalokat egy röpke hét alatt tudott formálni... Tudjuk-e folytatni a nevelésüket, vagy megvárjuk a következő tábor egy év múlva és akkor próbáljuk helyrehozni a saját hibánkat, bűnűnket?

Imádkozom, hogy Isten mutassa meg az anyukákn szolgálatokba. És tudjuk: mindezt Isten kegyelméből kaptuk.

Igazán hálás vagyok minden imáért, ami elkísért bennünket és a gömöri testvéreinknek, hogy hívtak minket. Szükségünk van egymásra, mert ami Budaörsön már nincs, azt kiegészíti a felvidéki szívek őszintesége, egyenessége és megóv az elkényelmesedéstől. Úgy érzem Isten nagy tervének lehettünk részei. Szeretnék folytatást.

„Istenben hinni nehéz dolog.” Így fogalmazta meg nekem gondolatait egy 15 éves srác. Van miért imádkozni.

„Jézus fogja kezéd, segít és együtt megy veled.” Úgy legyen!

Löfler Fanni

Kokava, 2010.

Isten él és ezt el kell mondani! Él, mert ott volt a kokavai tartózkodásunk minden pillanatában, még akkor is ha néha csak a reggeli imaórán jöttünk rá, vagy csak a tábor végén. Ott volt, hiszen minden hibás lépésünket, tévedésünket kijavította. Ott volt és irányította az időjárással az életünket, pont annyit esett az eső, annyit sütött a nap, amennyit kellett.

Isten ezt a tábort már sok éve elkezdte szervezni. Elkezdte akkor, amikor a budaörsi fiatalok, ki így, ki úgy rálépett a megtérés útjára, elfogadta Istent, beengedte az életébe, elkezdte, amikor valahogy rávette a T.C-ket, hogy minden fogyatékossága, hitetlensége ellenére szervezze a tábort. Köszönöm Istennek ezeket a budaörsi fiatalokat, figyeltem, milyen örömmel, szeretettel foglalkoznak fiataljainkkal. Ezt nem lehet képmutatószkodni. A szem, az arc elárulja, milyen a szíved. Dani, Ádám, Gergő, Marci, Eszti, Fanni, Ági mindannyian már kész drágakövek, élő kövei egyházunknak, óvd és gondozd őket továbbra is nagy szeretettel!

Ez a tábor újra igazolta azt, amit mostanában kezdek hinni, hogy nincs olyan, hogy mai elfajzott nemzedék, nincs olyan, hogy neveletlen, engedetlen gyerek. A hiba a közvetítő vonalban van köztük és Isten, Jézus között. A közvetítő vonal mi felnőttek vagyunk, mi apák, mi tanítók, mi keresztyének. Nekünk kellene megmutatnunk Isten kegyelmes szeretetét ak, tanítóknak, nagyszülőknek, hogy az a küldetésünk, hogy elmondjuk, bizonyítsuk, hogy az Ő szeretete a legfontosabb kincs az életünkben.

Lóczy Tibor

Bemutatkozik gyülekezetünk

Élmények a balatongyöröki táborból

Július 12. és 17. között Balatongyörökön tartottuk az angol táborot. 11 és 15 év közötti fiatalok vettek részt. Hat angol és négy magyar segítő biztosította a jó kedvet. Reggelente énekeltünk és délelőtt játszottunk, kihívásokat kellett teljesíteni. Minden nap lementünk a Balatonra, ez volt általában a nap csúcspontja. Ezután kimerülten ültünk le vacsorázni, ami alatt szigorúan csak angolul lehetett beszélni, különben valamilyen büntetést kellett „elszenvednünk”. Persze nem volt komoly, mert itt is sokat nevetünk. Estéknként áhítatot tartott az egyik angol fiatal, majd utána kis csoportokban beszélgettünk annak témájáról. Bár ekkor már nagyon fáradtak voltunk, mégis élveztük, és még a nagyon álmosak is nyugodtan végighallgatták a beszélgetést. A hét igei vezetése János evangéliumából volt.

Mint minden évben, az ideiben is kihagyhatatlanok voltak a vizes játékok.

A hét játékos témája az ügynökség volt. A táborvezető minden este még az áhítat előtt különböző „ügynököket” kért fel (a tábor vezetői közül) egy-egy interjúra. Neki ki kellett mennie a színpadra, ahol a feltett kérdésekre válaszolt. Kérdezték, hogy hogyan tért meg, hogyan éli meg a hitét, milyen nehézséget lát ebben és még azt is kérdezték, hogy hány szúnyogcsípést szerzett. Meg is számolta...

Úgy láttam, a táborozók a hőség ellenére élvezték a hetet és azt mondták, hogy jövőre is szívesen eljönnek. Volt, aki csak erős

rábeszélés hatására jött el, végül úgy ment haza, hogy: „Jaj de jó volt. Kár lett volna kihagyni. Jövök jövőre is!”

Nagyon sok pozitív visszajelzést kaptam.

Lélekben sokat növekedhettünk és sokat tanulhattunk. Az angolok nagyon segítőkészek és nyíltak voltak, bátran odamehetett bárki hozzájuk beszélgetni.

Nyelvtanulás szempontjából is nagyon hasznos volt. A hét alatt három angol órát tartottunk és a „diákok” azt mondták, nagyon élvezték.

Nagyon jó hetet tölthettünk el együtt. Az elején nekem sem volt semmi kedvem elmenni, végül úgy jöttem haza, hogy nagyon sokat kaptam a héten és érdemes volt részt venni. Tényleg kár lett volna kihagyni! Bátran tudom ajánlani mindenkinek ezt a táborot.

Nagyon sok hálát és köszönetet mondhatok Istennek, hogy mégsem kellett lemondani a táborról!

Réka

Gyülekezeti tábor: Salgóhánya, 2010

A samáriai asszony (Papp Veronika rajza)

Román Anna rajza

Egyházi és történelmi évfordulók

ERKEL 200

Bevallom, nem különösebben vagyok híve az évfordulós megemlékezéseknek. Úgy gondolom, hogy azok, akik igazán maradandó értékekkel ajándékozták meg az emberiséget, nem szorulnak rá, hogy születésük, vagy haláluk kerek évfordulóin különös figyelmet szenteljünk életművüknek.

Pedig az európai zenetörténet két olyan csillaga született kétszáz évvel ezelőtt, mint a lengyel nemzet legnagyobb zeneszerzője, a máig tartó hatású zongora-virtuóz, Fryderyk (franciásan: Frédéric) Chopin, illetve a 19. századi német zeneszerzés forradalmi megújítója, Robert Schumann. Chopin, miután szeretett hazájából a politikai helyzet miatt húszévesen menekülnie kellett, pályája csúcsán, tragikusan fiatalon, 1849-ben halt meg tüdőbajban. A skizofréniára hajlamos Schumann pedig egy képzeletbeli „Dávid-szövetség” nevében harcolt a zene „filiszteusai”, a megalkuvók, a konzervatívok ellen... Beleőrült.

De mindketten – előbbi főként zongoradarabjaiban, utóbbi talán leginkább dalaiban – az az emberi lélek olyan mélységeit, rezdülésének olyan árnyalatait fogalmazták meg, hogy az utókor embere is csak dadogva próbálkozhat szavakba önteni azokat. Erre bizony csak a legnagyobbak képesek. Mit nem adna ma bármelyik muzsikustársam, hogy Chopin zongorajátékát valami csoda folytán, legalább egy hangfelvételen hallhassa... Talán majd odaát...

Hát ünneplik is őket világszerte, koncertsorozatokkal, fesztiválokkal, versenyekkel.

Nekünk, magyaroknak is van egy 200 éve született kiváló zeneszerzőnk. Csakhogy az Erkel-megemlékezések, hangversenyek meglehetősen szegényesek a magyar opera megteremtőjének jelentőségéhez képest. Számos műve úgy tűnik, örökre elveszett, de ami még megdöbbentőbb, hogy még a legnagyobb alkotásait is a legeslegutóbbi időkig kéziratból vezényelték. Idén jelent meg először a Bánk bán partitúrája nyomtatásban... Miért van ez?

Persze a zseniális világsztár, Liszt Ferenc árnyékában (akit majd jövőre ünnepelünk), Erkel „csak” a magyar nemzeti romantika létrejöttében játszott döntő szerepet. Itthon élte végig a 19. század összes történelmi viharát. A változó politikai helyzetek közepette mindvégig következetesen vállalta és művei által hirdette végtelen hazaszeretetét. Zongoraművészként, a Pesti Magyar (később Nemzeti) Színház karmestereként, nagyszabású történelmi témájú operák zeneszerzőjeként minden körülmények között állhatatosan küzdött az európai zene legjavának hazai megismertetéséért, a magyarországi zeneélet fellendítéséért és az európai színvonalú magyar zene megteremtéséért. Az akkoriban (is) oly divatos itáliai „bel canto”, a virágkorát élő olasz opera stílusvilágába mintegy beoltotta az akkor ismert magyar nemzeti zene, a verbunkos elemeit. Az a magas színvonalú zenei nyelvezet, amely így létrejött, a Hunyadi László és a Bánk bán nyelvezete, zenetörténeti szempontból nem kisebb érték, mint a cseh Smetana, az orosz Glinka, vagy később a norvég Grieg, illetve a finn Sibelius művészete.

Mi, magyarok azonban még ennél is többet köszönhetünk Erkelnek. A Himnusz, amelyet ma már az iskolai ünnepségeken nem is énekelnek, csak kelletlenül végighallgatnak, nem is olyan rég, a magyar nép legutóbbi „zivataros századában”, még valóban az Istenbe vetett bizalom és a hazáért való könyörgés nyílt vállalását jelentette. Aki pedig csak egyszer is végigélte a kommunizmus idején a Bánk bán híres „Hazám, hazám, te mindenem” kezdetű áriájának előadását

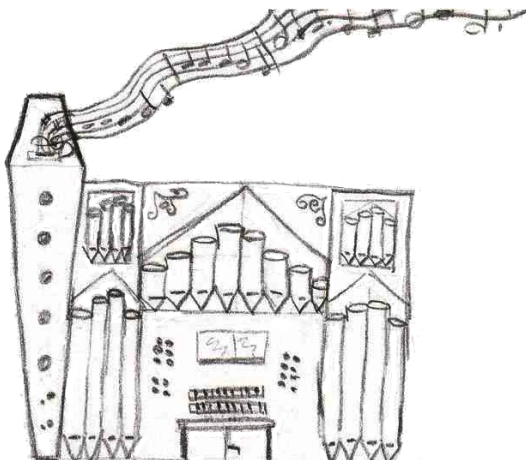
az Operaházban (vagy az azóta bezárt Erkel Színházban), az még inkább tudhatja, mire gondolok...

Erkel zenéje a magyar kultúra kimagasló értéke. Egész életműve pedig a kitartó, cselekvő és mégsem ellenséget pusztító hazaszeretet szép példája. Most, amikor a Zákéus-kör novemberi témája a kereszténység és a nemzeti öntudat kapcsolata, jusson eszünkbe, hogy így is lehet hazát szolgálni, akár forradalmi időkben is...

Liszt, a „világsztár”, amikor 1875-ben nem kis áldozatok árán megalapította a pesti Zeneakadémiát, úgy becsülte meg Erkelt, hogy annak zongoratanárává, sőt igazgatójává tette.

Vajon mi, mai magyarok, akiket gyakran módszeresen neveltek és nevelnek nemzeti értékeink semmibe vételére, mi hogyan becsüljük meg őt? Talán mégsem haszontalan a 200. évforduló, mint alkalom a megemlékezésre?

Kecskés Balázs

Kochis Emese: Dicsőítés

Itt van Isten köztünk...

Hol a határ? (Elbeszélés)

– Hahó! Aliz, itthon vagy? – kiáltott be Lídia az utcáról Alizék udvarára.

– Itthon vagyok! Nyugodtan bejöhetsz. Bizsu kutyát a hátsó udvarba küldtem, a kis ajtót bezártam. – Lídia belépett, Aliz elébe sietett. Megölelték egymást. Lídia megszólalt:

– A kirakodó vásárosok elkészültek sátraikkal, bódéikkal, gyere menjünk, nézzük meg. Útközben beszélhetnánk Julához és együtt járjuk végig az egészet. Na? Benne vagy?

– Benne vagyok.

Alíz beszólt a szüleihez, majd elindultak. Egy rövid úton ketten, majd hárman folytatták a ritkán adódó alkalmi útjukat, a kirakodó vásár megtekintését.

Pallós falu szélén, egy hatalmas füves térségen már hangosan szólt a zene, egyik részen magyar nóták, csárdások, másik szélén keringők, tangók, jazz-számok a tangóharmonika billentyűin, összevegyülve a kikiáltók áru kínálataival.

– Ide tessék, ezt nézze meg! Ha van pénze ezt vegye meg! – stb.

Egy hosszú sor nyitott sátrain keresztbe tett rudakon csizmák lógtak, odébb bőrnyergek, majd színes kelmék, majd kék festő anyagú vászon kötények, tovább hímzett párnák, terítők, még

tovább bódék, amelyek közt egyiken, másikon függönyök, kárpitok valami titokzatosságot sejtettek.

Az egyik bejárata fölött nagybetűs felirat vonzotta a szemeket: ITT A BOLDOG JÖVŐD!

A három barátnő elolvasta, de megjegyzést egyik sem tett, sétálva haladtak tovább. Hamarosan jó házi illatok vették körül őket. Lacikonyhákban hatalmas serpenyőkben húsok sülték, másokban kolbászok, hurkák, odébb lángosok, mellettük italokat mértek.

Túljutva ezeken édességek, játékok, karkötők, nyakláncok, órák, övek, ruhadíszek arzenálja, szinte elsorolhatatlan mennyiségű, különféle áruk és egy kissé odébb a füves téren, a vásár végében állatok sokasága várt vevőre.

A három barátnő sok mindent megbámult, majd visszafordultak és Lídia megszólalt.

– Aliz! Te nem vagy kíváncsi milyen lesz a jövőd?

– Hát?? Miért kérdezed? Te kíváncsi vagy?

– Ühüm! Egy kicsit.

– És Te Juli? – kérdezte Aliz.

– Néha én is, de Nagymam azt mondja, hogy ezek mind csalók. Ők sem tudják, csak elhitetik az embereket és beszedik a pénzt. Hókusz-pókuszolnak, tenyérből jósolnak, azt mondanak, amit akarnak, illetve azt, ami épp eszükbe jut.

– És ha bejön? – így Lidi.

– Akkor épp ráhibáztak, de ez az egész – így mondta a Mama: Isten ellen való vétek.

– Ugyan már, miért lenne az?

– Pontosan nem tudom, de Mama biztosra mondta és nagyon óvott tőle, mert hogy ezt Isten elzárta előlünk, és amit Ő elzárta, ahhoz mi nem nyúlhatunk. Sőt azt is mondta, hogy ez olyan, mint a tiltott határátlépés. Ezért börtön jár, azért meg kárhozat.

Lidi felhorkant.

– Mi-i? A pokol egy kis kíváncsiságért? Hol hallotta, vagy hol olvasta ezt a Nagyanyád?

Julika elszomorodva, csendesen válaszolt:

– A Bibliájából. – közben ügyesen, alig észrevehetően egy könnyet törölt ki a szeméből. Aliz észrevette és megállt egy cukrász előtt. Három szelet gesztenye roládot vett, majd barát-nőinek adott egyet-egyet, közben Julira mosolygott.

– Julika! Fogadd el, kérlek, s nehogy elpityeredj! Mi van veled?

– Amikor bekiáltottatok, hogy menjünk megnézni a vásárt, Nagymamám is hallotta. Besietett a szobájába és visszatérve egy lapocskát tett a zsebembe.

– Mi van rajta? – kérdezte Lidi.

Juli elővette és Aliznak adta.

– Olvasd te!

Aliz bekapta az utolsó falatot, megnyalta, majd megtörölte az ujját és olvasott.

– „Ne menjetek igézőkhez és a jövőmondókat ne tudakozzátok, hogy magatokat azokkal megfertőztessétek. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.” (3Móz 19, 31.) – De úgy látom, a másik oldalán is van valami. – jelezte Aliz és olvasta azt is:

– „Varázsló asszonyt ne hagyj életben!” (2Móz 22,18.) És utána zárójelben még ez áll: Ez a Törvény magyarázatához tartozik.

– Ezért nem engedtem meg a múlt héten a suliban, hogy Kati a kártyából, meg a horoszkópból mondjon nekem valamit. – szölt Juli.

– Egy pillanat Juli! Aki jósol, az miért varázsló?

– Mert a jóslás, halottidézés vagy a halottakhoz való beszéd, spiritizmus, az igézés, álmofejtés, stb. mind a mágiához tartozó cselekmények. Mamám magyarázta így nekem.

– Én azt sem tudom, mi a mágia?! – szölt bele vállát felhúzva Aliz.

– Mondjam?

– Mondd! – feleltek ketten.

– Babonás cselekmények összessége, amelyekkel a természeti jelenségek befolyásolását akarják elérni.

– Hú! De tudományosan fejezted ki magad! Akár egy professzor. Erre is Nagymamád tanított? – nevetett Lidi.

– Igen. Ezt tavaly tanultam meg. Nem beszélek róla, de épp ezért nem érdekel sem a horoszkóp, sem az ezotéria, meg az ef-félék.

– Én az egészet, amit mondtál túlzásnak tartom. – rázogatta fejét Lidi. Aliz visszaadta a lapocskát Julinak, majd sóhajtva Lidire nézett.

– De ha mégis igaz?? Miért nem hallunk ezekről a templomban vagy hasonló helyen?

– Mamám biztosan többet is tudna mondani, ha érdekelne téged... mert egyszer régen vele is történt valami ilyesmi és nagyon, nagyon megbánta.

– Nem is tudom. Különös érzés fogott el. De lehet, hogy egyszer elmennék hozzá veled.

– És te, Lidi?

– Én nem ígérek ilyet, hátha a jövőm iránti kíváncsiságom erősebb lesz.

– Ahogy gondolod! De biztos, hogy amit akarsz, az nem veszélytelen!

Közben kiérték a vásárból. Egy rövid útszakaszon csendben haladtak. Aliz arra gondolt, amit az előző tanévben Hittan órán megbeszéltek... Lehet, hogy ez is hasonló határátlépés lenne, mint amit az ember az Édenben tett a tiltott gyümölcs leszakításakor?

Juli magában sóhajtott: Bár távol tarthatná Isten Alizt, Lidit mindattól, amit megtiltott!

Lidi hang nélkül zsémbeskedett: Mennyivel többet tudna most, ha mégis bement volna a jósnőhöz... De valamiért mégsem bánta, hogy így történt. De fura ez a kettősség! A kíváncsiság, meg a „Nem veszélytelen titok, amit Juli mondott... és ez most az iránt tette kíváncsivá, hogy mi történhetett Juli Mamájával, amit nagyon megbánt?

Az otthon maradt Nagymamának is voltak gondolatai, vagy inkább kérése, hogy őrizze meg az Úr a három fiát, lépteiket, gondolataikat, szándékaikat, hogy megismerjék az egyedül igaz Istent és akit elküldött, Jézus Krisztust. (Jn 17,3)

Hisz boldogságra teremtette őket, nem hitetlenségre, nem félelemre, nem az ördög fogságára, hanem az Úr dicséretére, az istenfiak szabadságára.

Budaörs, 2010. augusztus 17.

Vera néni

(A folytatást a következő számban olvashatjuk.)

Könyvajánló

Gyökössy Endre: Szeress mégis! (Gyökössy Endre meglátásai, bátorításai az esztendő minden napjára)

Meghitt, lélekemelő „tanács-gyűjteményt” szeretnék ajánlani a tisztelt Gyülekezetnek.

A néhai, magát „lélekápolónak”, „lélekgyógyásznak” nevező református lelkész az év minden napjára nyújt bátorítást, tanácsot. Minden hónapot egy-egy szép gondolattal kezd. Például januárban: Az idő kulcsai a szeretet. Szeptemberben: Egyszerű tanácsok az örök érvényű boldog élethez. Decemberben: Isten szeretete miközöttünk. Ezeket a gondolatokat részletezi, megmagyarázza. Ez után a „feldolgozások” után, minden napra kapunk tőle tanácsot. Bátorításai nem bibliai idézetek, de a Jézusi szeretetet tükrözi.

Hiszen mióta Jézus itt járt nálunk a Földön, tudjuk csak valójában, mit is jelent igazán szeretni. Addig is szerettek az emberek, sőt nélküle is szeretnek ma is! Ám mindig csak megindokolva: szeretlek, mert... Mindig kiméricskélve: szeretlek addig, amíg...

De csak Jézus óta lehet próbálgatni azt az egész másfajta szeretetet, amivel Ő szeretett itt a Földön a „MÉGIS SZERETETET”. Szeretem a másikat annak ellenére, hogy az nem szeretetreméltó, sőt nem is viszonozza a szeretetemet. Így kell szeretni, ez az IGAZI, ez az úgynevezett „KRISZTUSI SZERETET”.

Ezek a napi bátorítások erőt adnak a mindennapokra.

Őszinte szívvel ajánlom a Gyülekezet minden tagjának minden napra! A Szt. Gellért Kiadó gondozásában jelent meg. Ára: 1950 Ft

Erős vár a mi Istenünk!

Veres Anikó

Programok

Október 2. 8-19 óra

Bibliaiskola C év
Budaörs

Október 2. 10 óra

Fiatal felnőttek alkalma
Budaörs

Október 2. 18 óra

Zákeus kör
Budaörs

Október 5. 10 óra

Baba-mama kör
Budaörs

Október 7. 18 óra

Presbiteri gyűlés
Budaörs

Október 9. 10-15 óra

Országos Evangelizáció
Bp. Deák tér, az Evangélikus Missziói
Központ szervezésében

Október 10. 10 óra

Konfirmandusok bemutatása
Budaörsön, az Istentisztelet keretében

Október 14. 17 óra

EBBE
Bp. Üllői út 24.

Október 16. 8-19 óra

Bibliaiskola A-B év
Budaörs

Október 17. 15 óra

Gyermek és fiatal alkalmak
Sajógömör

Október 19. 10 óra

Baba-mama kör
Budaörs

Október 31. 18 óra

Reformáció ünnepe
Budaörsön, a református templomban
közös istentiszteleten

Okt. 29. – nov. 1.

Ifis és konfirmációs tábor
Nagybörzsöny

November 2. 10 óra

Baba-mama kör
Budaörs

November 4. 18 óra

Presbiteri gyűlés
Budaörs

November 6. 10 óra

Fiatal felnőttek alkalma
Budaörs

November 6. 18 óra

Zákeus kör
Budaörs

November 11. 17 óra

EBBE
Bp. Üllői út 24.

Nov. 13. 8-19 óra

Bibliaiskola A-B év
Budaörs

November 12.-14.

Szórvány hétvége
Sajógömör környéke

November 14. 11óra

Templomszentelési istentisztelet
Sajógömör

November 14. 15 óra

Gyermek és fiatal alkalmak
Sajógömör

November 16. 10 óra

Bab-mama kör
Budaörs

Nov. 20. 8-19 óra

Bibliaiskola C év
Budaörs

November 21. 10 óra

Elhunytakról megemlékezés

Budaörsön, az Istentiszteleten, Örökélet
vasárnapján

Nov. 22, 23, 24. 18 óra

Evangelizáció
Budaörs
Minden este a templomban

November 27. 9 óra

Adventi kézműves foglalkozás
Budaörs

November 27. 17 óra

Adventi gyertyagyújtás
Budaörs, Templom tér

November 30. 10 óra

Baba-mama kör
Budaörs

Rendszeres alkalmak

Istentisztelet Budaörsön minden vasár-
nap 10 óra

Gyermek Bibliakör az Istentisztelet alatt

Istentisztelet Törökbálinton a hónap első
vasárnapján 8³⁰-kor.

Istentisztelet Biatorbágyon a hónap má-
sodik vasárnapján 8³⁰-kor.

Istentisztelet Herceghalmon a hónap
harmadik vasárnapján 15-kor.

Kisifji pénteken, 17-kor

Nagyifji pénteken, 19-kor

Budaörsi Evangélikus Hírlevél

a Budaörsi Evangélikus Gyülekezet lapja

Felelős kiadó: Endreffy Géza, lelkész

Felelős szerkesztő: Kochis Andrea

Tördelő szerkesztő: Kochis Pál Zoltán

Sokszorosítás: Unk János